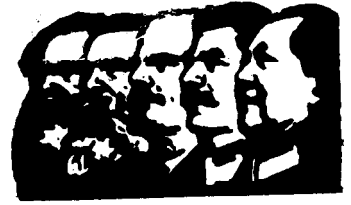

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013 ΑΡ. ΦΥΛ. 490 € 1,50

Ο ΘΟΔΩΡΗΣ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

Πέθανε τη Δευτέρα 5 Αυγούστου το πρωί από ανακοπή καρδιάς ο αγαπημένος μας σύντροφος Θόδωρος Παγωμένος ιδρυτικό μέλος της ΟΑΚΚΕ.

Ο Θοδωρής ήταν συνταξιούχος εργατικής ανελκυστής στο Πέραμα. Πάλεψε πάντα για τη δημοκρατία, την αριστερά και πάνω απ όλα για τον επαναστατικό κομμουνισμό και για την ΟΑΚΚΕ ως την τελευταία του πνοή. Ήταν υπόδειγμα λαϊκού αγωνιστή, ένας σπάνιος άνθρωπος σε πολιτική-ιδεολογική συνέπεια και σε ήθος. Η αγάπη του για τους ανθρώπους του λαού, η ανθρωπιά του, η σπάνια αυτοθυσία του που συνδυάζονταν με το φυσικό θάρρος, την ευθύτητα και τη σεμνότητα τον έκαναν ξεχωριστά αγαπητό σε όλους τους γύρω του. Θα μας λείψει πολύ σαν σύντροφος και σαν φίλος αλλά τα μαθήματα ζωής που έδωσε θα μένουν για όλους μας και για πάντα ζωντανά καθώς και η υπέροχη μορφή του.

Η ΚΕ της ΟΑΚΚΕ εκφράζει τα θερμά της συλλυπητήρια στην οικογένεια του Θοδωρή.

Η κηδεία του θα γίνει αύριο το πρωί, Τρίτη 6 Αυγούστου στις 11 το πρωί στο Τρίτο Νεκροταφείο στη Νίκαια.
Αθήνα, 5 Αυγούστου 2013

Το τελευταίο αντίο στο σύντροφο Θόδωρο Παγωμένο

Έγινε στις 6/8 στο Γ΄ νεκροταφείο της Νίκαιας η κηδεία του σ. Θόδωρου Παγωμένου. Συνόδεψε τη σωρό του πλήθος φίλων και συντρόφων του και συναδέλφων του εργατών της Ζώνης. Ήταν όλοι μέσα

συνέχεια στη σελ. 2

ΤΟ ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΣ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΘΗ - ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΖΩΝΗΣ

Όσο δεν θα υπάρχει μια πραγματική λαϊκή μαζική αντίσταση για να ανησυχήσει στ' αλήθεια τη βρώμικη κυβέρνηση και την ακόμα πιο βρώμικη αντιπολίτευση όλη η εσωτερική ελληνική πολιτική σκηνή θα υπηρετεί σαν μια θεατρική παράσταση έναν βασικό στόχο: την αποσάθρωση της Ευρωζώνης και ειδικά την αποδυνάμωση της Γερμανίας για λογαριασμό της Ρωσίας. Αυτός ο γενικός στόχος εξυπηρετείται σήμερα από ένα νέο κούρεμα του ελληνικού χρέους. Η συζήτηση για το πρωτογενές έλλειμμα, η απαίτηση του ΣΥΡΙΖΑ για εκλογές, κάποιες αφιμαχίες με την τρόικα σε ορισμένα μέτωπα όπως οι αποκρατικοποιήσεις, οι απολύσεις, η απελευθέρωση των πλειστηριασμών κλπ, όλα αυτά γίνονται για να επιτευχθεί αυτό το κούρεμα του ελληνικού χρέους. Αυτός ο στόχος δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την ελάφρυνση του λαού και της χώρας και αποκτά διεθνή χαρακτηριστικά με την ανάμειξη του ΔΝΤ.

Για το διεθνές οικονομικό-πολιτικό παιχνίδι που παίζεται πάνω στο βασανισμένο κορμί της χώρας μας έχουμε γράψει πολλές φορές αρχίζοντας από το μεγάλο άρθρο της ΝΑ του 2010 “ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ με τη βοήθεια του διακομματικού συντονιστικού κορυφής καταστρέφει συνειδητά τη χώρα του και διασπάει την ΕΕ” (<http://www.oakke.gr/na455/provok455.htm>) όταν ο Γ. Παπανδρέου καθ?

συνέχεια στη σελ. 3

ΔΙΚΗ ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ: ΔΙΚΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΡΩΣΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Αποκαλύπτεται ο διακομματικός φασισμός και η υποταγή σε αυτόν της ελληνικής δικαιοσύνης

Η ποινική δίωξη και η δικαστική διαδικασία κατά του Τσοχατζόπουλου για παθητική δωροδοκία και ξέπλυμα μαύρου χρήματος, είναι μία διακομματική επιχείρηση πολιτικής εκκαθάρισης που βασίζεται στο ναζιστικό σύνθημα “Θάνατος στους πολιτικούς” που “κατακλέψανε το λαό, πλούτισανε, φάγανε όλα τα λεφτά και φέρανε τώρα την πείνα”. Η δίκη αυτή δεν αφορά στην ουσία της την εύρεση των αποδεκτών μιζών ή τη διαλεύκανση των σκανδαλωδών συμβάσεων που συνδέονται με αυτές, γιατί το ρωσόδουλο καθεστώς φρόντισε να κουκουλώσει κάθε σχετική αποκάλυψη, ιδιαίτερα σε ότι αφορά την υπόθεση των ρωσικών TOR M1. Πρόκειται για μία διαδικασία που ακολουθεί τις αντιστοιχες δίκες του ποινικού καθεστώτος, όπου οι πολιτικοί αντίπαλοι του Πούτιν, βρίσκονται πάντα στη φυλακή μέσα από επιλεκτικά ή ανύπαρκτα σκάνδαλα με την κατηγορία της διαφθοράς.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι μαθητές ξεπέρασαν το δάσκαλο, αφού σύρνανε στη φυλακή όχι μόνο τον ίδιο αλλά και την οικογένεια του, ενώ φόρτωσαν με κατηγορίες ακόμα και την πρώην γυναίκα του και όποιον είχε την ατυχία να έχει συναλλαγή μαζί του αφού εξ ορισμού αυτή θεωρήθηκε βρώμικη. Συνολικά 19 είναι οι κατηγορούμενοι στη δίκη, ανάμεσα τους λογιστές, δικηγόροι, ακόμα και ο Ν. Καρατζάς, ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου “Ιανός”, επειδή πούλησε μετοχές σε μία από τις εταιρείες που αναφέρονται στο κατηγορητήριο σαν εταιρείες συμφερόντων Τσοχατζόπουλου!

Ο Τσοχατζόπουλος δεν φαίνεται καθόλου να είναι λευκή περιστέρα. Άλλωστε ο ίδιος είναι πολιτικά στέλεχος που στήριξε και ηγήθηκε, πάντα κάτω από την καθοδήγηση του πατριάρχη της διαφθοράς Α. Παπανδρέου, του διεφθαρμένου κρατικοκαπιταλιστικού τομέα της πασοκικής οικονομίας. Επίσης η κατανάλωση στην ατομική του ζωή δείχνει χρήμα που δεν μπορούσε να κερδηθεί μόνο από τις νόμιμες αμοιβές του. Αλλά η σημερινή του

δίωξη δεν γίνεται για την όποια διαφθορά του. Ο Τσοχατζόπουλος τιμωρείται από τους διεφθαρμένους πράκτορες της ρωσικής υπερδύναμης, επειδή ήθελε την ανάπτυξη.

Στη δίκη του Τσοχατζόπουλου το καθεστώς των σαμποταριστών και ρωσόδουλων που έφερε στην πραγματικότητα την πείνα στο λαό έβαλε απλά στο στόχαστρο έναν βασικό πολιτικό του αντίπαλο, για αυτό και η δίωξη του ξεκίνησε ύστερα από ομόφωνη παραπομπή της προ-

ανακριτικής της Βουλής που ζήτησε το ίδιο του το κόμμα, το ΠΑΣΟΚ με ηγεσία Γ. Παπανδρέου. Ο Τσοχατζόπουλος διώκεται σαν εκπρόσωπος της κρατικοκαπιταλιστικής τάξης του ΠΑΣΟΚ η οποία στο πολιτικό επίπεδο αντιστεκόταν για μια ολόκληρη περίοδο (πριν υποκύψει τελικά, ακόμα εν μέρει, και ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος) στην απορρόφηση του ΠΑΣΟΚ από

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Πραγματική αντίσταση στις φασιστικές απολύσεις στο δημόσιο, σ. 4
- Πρώτα η εσωτερική πάλη στην ΟΛΜΕ, σ.6
- Συρία: Προβοκάτσια στην προβοκάτσια, σ.8
- Σχετικά με τον άδικο θάνατο του 19χρονου νεολαία, σ.13
- Εμπειρίες ενός εργαζομένου στα ΕΑΣ, σ.12
- Οι σαμποταριστές καταστρέφουν και τη βιομηχανία των φωτοβολταϊκών, σ.10
- Αίγυπτος, σ.16

Πραγματική αντίσταση στις φασιστικές απολύσεις στο δημόσιο

Οι φιλελεύθεροι αντεργάτες εκτελούν τους δημόσιους υπαλλήλους και τους παραδίδουν στους γευτοαριστερούς λύκους

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ -www.oakke.gr- στις 12/8/2013)

Μετά την ΕΡΤ η κυβέρνηση διάλεξε τρεις νέες φουρνιές μελλοθανάτων για βιοποριστική εκτέλεση, ή απειλή εκτέλεσης, πάνω στη μεγαλύτερη ανεργία που έχει ζήσει αυτή η χώρα: η δημοτική αστυνομία, τους φύλακες των σχολείων και ορισμένες ειδικότητες από τους καθηγητές τεχνικών λυκείων, ενώ ήδη ετοιμάζει και νέες φουρνιές. Όπως και με την ΕΡΤ, έτσι και εδώ η μεγαλύτερη τραγωδία είναι ότι οι υποτιθέμενοι προστάτες των υπαλλήλων, τα κόμματα της ψευτοαριστερής σοσιαλφασιστικής αντιπολίτευσης και τα συνδικάτα τους είναι οι βασικοί ωφελημένοι της διαδικασίας της εκτέλεσης.

Μάλιστα έχουμε αποδείξει ότι οι κλάδοι που εξοντώνονται είναι, όχι τυχαία, αυτοί που ήθελε πάντα να καταργήσει η ψευτοαριστερά στα πλαίσια του παραγωγικού της σαμποτάζ (δες σχετικό άρθρο δημοσιευμένο στην ιστοσελίδα <http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/230-και στο φ. 489 της Νέας Ανατολής>). Επιπλέον η ψευτοαριστερά έχει και έναν άλλο πιο μακάβριο ρόλο, να αξιοποιήσει πολιτικά τους νεκρούς, δηλαδή να τους χρησιμοποιήσει για να φέρει το φασισμό στην εξουσία, φαιό και «κόκκινο» μαζί.

Θα αρχίσουμε με τους κυβερνητικούς εκτελεστές και μάλιστα με τους φιλελεύθερους τύπου Μητσοτάκη που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν με αίσθηση ιστορικής αποστολής αυτή τη βρωμοδουλειά. Βέβαια τις τελευταίες οριζόντιες εκτελέσεις δεν τολμήσανε να τις υπερασπίσουν εντελώς ανοιχτά, και γι αυτό την ευθύνη τους την ανάθεσαν στους επίσης γενικά φιλελεύθερους δανειστές. Λένε δηλαδή ότι βάζουν σε διαθεσιμότητα 15.000 ανθρώπους -με προοπτική για πολλούς από αυτούς μια απόλυση- με έναν ωμό, ξαφνικό τρόπο γιατί «έτσι μας ζήτησαν οι δανειστές». Οι δανειστές αναλαμβάνουν ευχαρίστως αυτή την πολιτική ευθύνη γιατί δεν τους πολυνοιάζει ούτε η διαδικασία των απολύσεων, ούτε το ποιο ακριβώς και γιατί απολύονται. Εκείνο που τους νοιάζει είναι να χτυπηθεί με μερικές χιλιάδες ανθρωποθυσίες αυτό που οι έλληνες φιλελεύθεροι διατυμπανίζουν εδώ και αρκετές 10ετίες σαν τη βασική αιτία της κακοδαιμονίας της χώρας και της ίδιας της χρεωκοπίας της: το μεγάλο, μη παραγωγικό και διεφθαρμένο κράτος της που μάλιστα πιστεύουν ότι έχει οικοδομηθεί σαν τέτοιο εδώ και 200 χρόνια. Αυτοί δεν αναρωτιούνται για το ότι για μερικές δεκαετίες μετά τον πόλεμο παρά τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τις δικτατορίες η χώρα αναπτυσσόταν βιομηχανικά και μάλιστα με γοργούς ρυθμούς, και δεν μπορούν να καταλάβουν ότι το ιδιαίτερα μεγάλο, μη παραγωγικό και διεφθαρμένο κράτος είναι ένα από τα συμπτώματα, και μάλιστα όχι το χειρότερο, μιας αρκετά πρόσφατης αρρώστιας. Αυτή λέγεται μεθοδική επίθεση στη σύγχρονη και μεγάλης κλίμακας παραγωγή από ένα κομμάτι, το πιο ισχυρό του πολιτικού συστήματος το καθοδηγημένο από μια νέα ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, τη ρώσικη που γενικά με μεγάλη συμπάθεια βλέπουν. Αυτή η αρρώστια χτύπησε με ιδιαίτερη δύναμη ένα κράτος που πράγματι ιστορικά είχε κάποια τέτοια χαρακτηριστικά αλλά ποτέ σε τέτοια τερατώδη ποιότητα και ποσότητα.

Αλλά δεν είναι γι αυτή τη θεωρητική τους ανεπάρκεια που κυρίως πρέπει να κα-

τηγορηθούν οι ντόπιοι και οι ξένοι δανειστές φιλελεύθεροι. Πρέπει να κατηγορηθούν, για το ότι δεν κούνησαν ούτε το δαχτυλάκι τους στα κοντά 4 χρόνια της ακήρυκτης χρεωκοπίας για να κάνουν λιγότερο διεφθαρμένο και πιο παραγωγικό αυτό το κράτος και αποφάσισαν μόνο να το μικρύνουν μέσω απολύσεων πάνω στην εφιαλτική ανεργία, και μάλιστα ειδικά στην περίπτωση της ΕΡΤ να συναινέσουν σε μια πράξη πρωτοφανούς φασιστικής λογοκρισίας για να πετύχουν αυτή τη μείωση.

Δεν μειώνουν το κράτος για να μειώσουν τα έξοδά του αλλά για να να εκφοβίσουν τους υπαλλήλους

Πρέπει να τονίσουμε ότι ο λόγος που μειώνουν οι φιλελεύθεροι το κράτος δεν είναι να μειώσουν τα έξοδα του, δηλαδή το συνολικό όγκο της μισθοδοσίας των κρατικών υπαλλήλων. Αν το θέλανε αυτό θα μειώνανε τους μισθούς όλων των υπαλλήλων, όπως το είχαν κάνει τόσες φορές τα τελευταία χρόνια. Χοντρικά ο συνολικός όγκος των μισθών των υπαλλήλων τα 4 τελευταία χρόνια έχει μειωθεί πάνω από 50%, αν συμπεριληφθεί και η αύξηση της φορολογίας σε μισθούς και ακίνητα. Τώρα έχουν μείνει περίπου 700.000 υπάλληλοι. Το να απολυθούν ακόμα 15.000 από αυτούς σημαίνει μείωση του συνολικού όγκου μισθών κατά 15000/700000=2,15%. Αν ο μισθός όλων αυτών μειωνόταν κατά ένα ακόμη 2,15% δεν θα χρειαζόταν να ριχτούν στην παγωμένη θάλασσα της ανεργίας ή να απειληθούν ότι θα ριχτούν 15.000 άνθρωποι. Εμείς από την πλευρά μας το έχουμε πει και το ξαναλέμε ότι δε χρειαζόταν καμιά μείωση μισθών στο δημόσιο τομέα με την εξαίρεση των πολύ ψηλών μισθών των έξω από κάθε παραγωγική ανάγκη και των απατών τύπου πλασματικών υπερωριών. Εκείνο που χρειαζόταν ήταν το χτύπημα της διαφθοράς και της σπατάλης καθώς και της καθοδηγημένης από τα πάνω α-εργίας και λούφας μέσα από μια δημοκρατική αξιολόγηση. Αυτά τα μέτρα μαζί με την απελευθέρωση της σαμποταρισμένης παραγωγής και στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν στους δημόσιους υπάλληλους μια καλή μισθοδοσία ακόμα και μέσα στις συνθήκες της κρίσης.

Αν διαμαρτυρηθεί κανείς στους φιλελεύθερους γι αυτές τις απολύσεις που ισοδυναμούν με εκτελέσεις εκείνοι θα του απαντήσουν με το επιχείρημα: γιατί να εκτελούνται οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα και να μην εκτελούνται και στο δημόσιο; Μα ακόμα και στον ιδιωτικό τομέα ο εργοδότης, όταν πέφτουν δραματικά

και για καιρό οι δουλειές για αντικειμενικούς λόγους, κάνει πρώτα πρόταση στους εργαζόμενους να μειωθούν οι ώρες εργασίας και συνακόλουθα οι μισθοί. Οι εργαζόμενοι, όταν δεν έχουν αρχηγούς κνίτες σαμποταριστές που θέλουν να κλείσουν το εργοστάσιο και ψάχνουν μια αφορμή για απεργία διαρκείας και όταν έχουν εγγυήσεις ότι μια νέα χαμηλή αμοιβή δεν θα συνεχιστεί ακόμα και αν ανεβούν οι δουλειές, συνήθως αποδέχονται αυτήν την πρόταση. Αλλά στο δημόσιο τομέα διώχνονται σήμερα άνθρωποι ανεξάρτητα από το αν έχουν ή όχι χρήσιμη κοινωνικά δουλειά να κάνουν.

Την πρόταση αυτή της μείωσης των μισθών όλων των υπαλλήλων προκειμένου να μην απολυθούν μερικές χιλιάδες από αυτούς δεν τη δέχονται στην ουσία οι σημερινοί αστο-φιλελεύθεροι, ντόπιοι και ξένοι, γιατί θεωρούν ότι η λούφα, η ανικανότητα και η διαφθορά οφείλονται στο βάθος στη μονιμότητα, δηλαδή στο ότι δεν λειτουργεί ο φόβος της απόλυσης όπως στον ιδιωτικό τομέα. Γι αυτούς από ιδεολογική θέση οι άνθρωποι δουλεύουν κυρίως με τη βία της όποιας εργοδοσίας. Και τούτο γιατί μπορούν να συλλάβουν σαν δουλειά των απλών χαμηλόβαθμων εργαζόμενων αυτήν που είναι μισητή επειδή είναι μονότονη, και καταναγκαστική, και όχι τη δουλειά που έχει δημιουργικό ενδιαφέρον.

Γι αυτό δεν τους φτάνει ούτε καν το να αποσύρονται από την ενεργή δράση οι δημόσιοι υπάλληλοι εθελοντικά (με το 1 πρόσληψη προς 10 απολύσεις) παρόλο που και έτσι πέφτει ο συνολικός όγκος των μισθών καθώς οι συντάξεις είναι χαμηλότερες από τους μισθούς. Αυτοί θέλουν τις απολύσεις για να συντείνουν το πλήθος όλων των υπαλλήλων ώστε να δουλεύει. Γι αυτό τις απολύσεις δεν τις θεωρούν σαν μέθοδο για μείωση των εξόδων, αλλά τις θεωρούν διαρθρωτική αλλαγή, δηλαδή τις θέλουν καταρχήν σαν μια διαδικασία κατά την οποία οι εργαζόμενοι θα φοβούνται την ανώτερη κρατική εξουσία και ιεραρχία και έτσι θα δουλεύουν καλύτερα. Επίσης τις θέλουν δευτερευόντως και σαν μια διαδικασία κατά την οποία η πολιτική εξουσία και τα κόμματα εξουσίας θα συνετιστούν τάχα καθώς δεν θα μπορούν να εξαγοράζουν ψήφους τοποθετώντας και προστατεύοντας τους δικούς τους ανθρώπους στο δημόσιο. Νομίζουν ότι έτσι θα χτυπηθεί αυτό που ονομάζουν πελατειακό κράτος. Αλλά αυτό όχι μόνο δεν θα χτυπηθεί με αυτόν τον τρόπο αλλά θα δυναμώσει γιατί ως τώρα το πελατειακό κράτος είχε το δικαίωμα μόνο της πρόσληψης ενώ τώρα θα έχει και το ακόμα πιο κρίσιμο δικαίωμα της απόλυσης. Ο ΑΣΕΠ που προβάλλεται σαν επιχείρημα σύντομα θα γίνει και αυτός μια πολιτικά ελεγχόμενη διαδικασία, καθώς ήδη μπαίνουν στη μέση προφορικές εξετάσεις.

Οι απολύσεις είναι βία κρατικοφασιστικού ανατολικού τύπου

Γι αυτό οι ξένοι και ντόπιοι φιλελεύθε-

ροι θέλουν ανθρωποθυσίες και στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα. Αν όμως μελετήσει κανείς περισσότερο το ζήτημα θα διαπιστώσει ότι η θέση ότι η εργασία πρέπει να έχει απόλυτα καταναγκαστικό χαρακτήρα δεν είναι αυτή του πιο σύγχρονου κεφάλαιου. Αυτό το κεφάλαιο, ειδικά στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες και ιδιαίτερα μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο, που συνεπήρε σε σοσιαλιστικές και εθνικο-δημοκρατικές επαναστάσεις τη μισή γη, συνειδητοποίησε ότι οι άμεσοι παραγωγοί για να κάνουν πιο σύνθετες εργασίες και για να δουλεύουν πιο αποδοτικά και ποιοτικά θέλουν εκτός από τον καπιταλιστικό καταναγκασμό και κάποια στοιχειώδη κίνητρα, υλικά, αλλά και ηθικά. Έτσι αναζήτησαν για αρκετά χρόνια μεταξύ 1950-1990 με πιο μεθοδικό και με πιο επιστημονικό τρόπο τέτοια κίνητρα (πχ total quality management). Όμως η τακτική του βούρδουλα, που σε αρκετό βαθμό ανέκοψε την παραγωγική πρόοδο στην κλασική βιομηχανία (εννοούμε αυτήν εκτός της πληροφορικής), έγινε ξανά αποδοτική και γι αυτό κυρίαρχη μετά την ήττα των πρώτων εργατικών εξουσιών στην ΕΣΣΔ και ιδιαίτερα στην Κίνα. Είναι ιδιαίτερα οι κινέζοι προδότες του κομμουνισμού και παλινρθωτές του καπιταλισμού που μετά τα 1990 γύρισαν πίσω τον τροχό της ιστορίας καθώς μπόρεσαν να ασκήσουν τόσο πολύ καταναγκασμό στη δουλειά των κινέζων εργατών και με τόσο χαμηλές απολαβές σε σχέση με τις σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις που κινούσαν, ώστε κάνανε ξανά σε παγκόσμια κλίμακα πιο συμφερτική την πιο μονότονη, βαριά, εντατικοποιημένη και ανθυγιεινή δουλειά σε σχέση με εκείνη που έχει κάπως πιο ανθρώπινα, πιο δημιουργικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά. Την κάνανε τόσο αποδοτική ώστε και οι δυτικοί καπιταλιστές ιδρύσανε εταιρίες κάτεργα στην Κίνα και σε άλλες φασιστικές και εξαθλιωμένες χώρες του τρίτου κόσμου κλείνοντας τις δικές τους στη Δύση. Αυτό βέβαια το πέτυχαν οι κινέζοι σοσιαλφασιστές κυρίως στους κλάδους της πιο απλής χειρωνακτικής και όχι της πιο σύνθετης εργασίας, ιδιαίτερα της πνευματικής. Γι αυτό οι κινέζοι καπιταλιστές κρατικοφασιστικού τύπου είναι υποχρεωμένοι για να υπάρχουν τεχνολογικά να κλέβουν παραγωγικά μυστικά (πατέντες) από τους δυτικούς ανταγωνιστές τους. Αυτές οι πατέντες παρήχθησαν γενικά στις δυτικές χώρες από τους πολύ πιο ακριβοπληρωμένους και ειδικευμένους εργαζόμενους που μπορούν όμως να αποδίδουν παραγωγικά μόνο σε συνθήκες σχετικής προσωπικής και πολιτικής ελευθερίας.

Γενικά μεταφέροντας τις επενδύσεις τους στην Κίνα, οι δυτικοί καπιταλιστές αυξάνουν τη μισθολογική πίεση στο αμερικάνικο και ευρωπαϊκό προλεταριάτο και ρίχνουν και εκεί τους μισθούς, και μειώνουν τα εργατικά δικαιώματα, ενώ με την πελώρια και απότομη πτώση της ζήτησης άρχισαν τα οικονομικά κραχ στη Δύση, όπως αυτό του 2008. Ειδικά η αμερικάνικη αστική τάξη έχει χτυπήσει βάνουσα τα εργασιακά δικαιώματα και έχει εξαθλιώσει, όσο καμιά άλλη στη Δύση την ανειδί-

κευτη εργατική της τάξη. Αυτή η κατρακύλα μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με όξυνση της ταξικής πάλης στις δυτικές χώρες και ταξική αλληλεγγύη στους εργάτες της Κίνας, αλλά οι ψευτοκομμουνιστές και οι σοσιαλδημοκράτες εργατοπατέρες στις χώρες αυτές ζητάνε να πληρώνει το κράτος τους εργάτες μέσα από το κρατικό έλλειμμα, δηλαδή με δανεικά από άλλους καπιταλιστές και δεν καθοδηγούν απεργίες μέσα στη χώρα τους ούτε, το χειρότερο, βοηθάνε το δημοκρατικό και ταξικό κίνημα στην Κίνα!!! Έτσι οι δυτικοί καπιταλιστές επενδύουν εδώ και 20 χρόνια στην Κίνα και όχι στις χώρες τους όπου υπάρχουν κατά κανόνα πολλαπλάσια ψηλότεροι μισθοί και εργατικά δικαιώματα από ότι στην Κίνα.

Κανένα λοιπόν δυτικό, κυρίως αμερικάνο αλλά και ευρωπαϊκό αστό δεν το νοιάζει που η Ελλάδα μπορεί να γίνει ένα απέραντο κινέζικο κάτεργο και μάλιστα κυριολεκτικά. Ίσα-ίσα τρελαίνονται αν αυτό συμβεί και το επιδιώκουν. Αυτό μάλιστα το ονομάζουν αναδιάρθρωση στα εργασιακά. Οι έλληνες φιλελεύθεροι και αυτοί της κυβέρνησης, και αυτοί της «Δράσης» ιδιαίτερα, είναι τούτης εδώ της κατηγορίας και μάλιστα είναι οι χειρότεροι αυτής της κατηγορίας. Γιατί οι δυτικοί όμοιοί τους τουλάχιστον μεταφέρουν στον τρίτο κόσμο το οργιώδες πάθος τους για υπερκέρδη από την υπερεκμετάλλευση της εργασίας, όπως ακριβώς οι δυτικοί παιδεραστές που πάνε σε τριτοκοσμικές χώρες για να ικανοποιήσουν το τερατώδες πάθος τους. Όμως, οι έλληνες φιλελεύθεροι χειροκροτούν με συγκίνηση που δεν κρύβεται την πρωτοφανή για ευρωπαϊκή χώρα γαλέρα που στήσανε οι κινέζοι φασίστες δουλοκτήτες στον Πειραιά και μέσω της οποίας αποσπών αυτοί και μόνο πελώρια υπερκέρδη. Έτσι έχουν γίνει και άμισθοι υπηρέτες ακόμα αυτών των φασιστών για να ικανοποιήσουν τον πόθο τους για μια υπόδουλη εργατική τάξη.

Αυτό μάλιστα είναι και γελοίο την ώρα που μια σειρά έλληνες ιδιώτες κεφαλαιούχοι, συνήθως πολιτικά φιλελεύθεροι, διαβαίνουν τις πύλες των φυλακών επειδή οι σαμποταριστές τους έχουν σκοτώσει παραγωγικά ή με την υπερφορολόγηση ή τους κλείνουν μέσα για πολιτικούς λόγους με καταδικές αμφίβολης ή και ανύπαρκτης νομιμότητας (πχ Παπαγεωργόπουλος).

Να γιατί οι φιλελεύθεροι δεν νοιάζονται που οι απολύσεις στο δημόσιο δεν γίνονται παρά σε ελάχιστες περιπτώσεις με κριτήριο την πάλη ενάντια στην ανατολικού τύπου κρατική διαφθορά. Θα μπορούσαν δηλαδή οι δήμοι που τις πραγματοποιούν να έχουν ξεκινήσει από τις απολύσεις τουλάχιστον των λεγόμενων επίορκων, δηλαδή των αποδειγμένα διεφθαρμένων. Αυτές δεν τις ξεκίνησαν όχι γιατί δεν προλάβαν, ή επειδή κάποιος Μανιτάκης ή κάποια πειθαρχικά τους καθυστέρησαν. Αν ήθελαν ο Μανιτάκης του Συνασπισμού-ΔΗΜΑΡ θα είχε φύγει κλωτσηδόν και ένας νέος νόμος θα είχε φτιαχτεί ώστε να απολύεται αυτός που έχει αποδειχθεί δικαστικά σαν διεφθαρμένος και ας μείνει μετά να αποδείξει στο όποιο πειθαρχικό, ότι δεν του άξιζε αυτή η έξοδος. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν πήραν ακόμα ούτε ένα ουσιαστικό μέτρο ενάντια στη διαφθορά, όπως είναι ο έλεγχος των τραπεζικών καταθέσεων όλων των υπαλλήλων που υπηρετούν σε

πόστα διαφθοράς (πχ εφορίες, πολεοδομίες, δασαρχεία, γεωτεχνικές υπηρεσίες, αρχαιολογίες κλπ) και των στενών συγγενών τους. Μάλιστα ειδικά η οικονομική κρατική διαφθορά συνεχίστηκε και κορυφώθηκε και έχει γίνει πιο αφόρητη σήμερα σύμφωνα με τις εμπειρίες των συναλλασσομένων με το κράτος, επειδή ακριβώς μειώθηκαν οι οικονομικές δραστηριότητες και οι ίδιοι διεφθαρμένοι υπάλληλοι έχουν να μοιραστούν μικρότερη λεία. Το ότι αυτές οι απολύσεις είναι ανατολικού κρατικοφασιστικού τύπου, φανερόνεται στην περίπτωση της ΕΡΤ, όπου το ουσιαστικό ήταν η λογοκρισία και η φίμωση σε βάρος των δημοσιογράφων του προγράμματος και των ειδήσεων από την κυβέρνηση και η οποία είχε επιχειρηθεί προηγουμένα με άλλα μέσα αλλά δεν μπορούσε να επιτευχθεί.

Και για να ξέρουμε που θα ρίχνουμε τα κύρια πυρά μας: **η ανοχή της διαφθοράς δεν είναι βασική ιδιότητα των φιλελεύθερων, είναι ύψιστη πολιτική απαίτηση των σοσιαλφασιστών. Αυτοί, που διοικούν τη χώρα σαν Σαμαράς, Βενιζέλος, ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ, θέλουν οπωσδήποτε το κράτος των διεφθαρμένων και των λουφαδόρων.** Και το θέλουν επειδή αυτό θα είναι διεφθαρμένο σαν εκείνο της Ρωσίας και της Κίνας. Και μάλιστα όχι μόνο, αλλά κράτος αποικιοκρατούμενο από τη Ρωσία και την Κίνα, δηλαδή όχι απλά διεφθαρμένο, αλλά διεφθαρμένο στην υπηρεσία αποικιοκρατών.

Εκκαθαρίσεις με βρώμικα και προσχηματικά κριτήρια για το νέο κράτος των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-ψευτοΚΚΕ-Χρ. Αυγής

Δηλαδή και αυτές οι απολύσεις που έχουν προαναγγελθεί και αυτές που έρχονται δεν έχουν σαν στόχο να τρομοκρατήσουν τους διεφθαρμένους και τους λουφαδόρους αλλά να τρομοκρατήσουν όλους τους άλλους υπαλλήλους που στην πλειοψηφία τους δεν είναι διεφθαρμένοι, ούτε συστηματικοί λουφαδόροι. Γι αυτό εμπόδισε ο Μανιτάκης τις απολύσεις των «επιόρκων» ώστε να γίνουν τελικά οι απολύσεις που επιλέχτηκαν με κριτήρια που εξυπηρετούν τους ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ (Δημοτική αστυνομία, Καθηγητές ειδικών λυκείων, ΕΡΤ που είχε σε σημαντικό βαθμό φιλο-ευρωπαϊκή πολιτικο-ιδεολογική γραμμή) και τελικά με τέτοιο τρόπο, που να φαίνεται εντελώς αυθαίρετος έτσι ώστε κανείς να μην αισθάνεται ασφαλής, δηλαδή όχι μόνο οι 15.000 ή 25.000 που μπαίνουν σε διαθεσιμότητα, αλλά όλοι οι 700.000 δημόσιοι υπάλληλοι. Αν πάρουμε υπόψη μας ότι κάθε υπάλληλος τρέφει άλλα 3, 4 άτομα της οικογένειάς του, τότε 2.500.000 άτομα θα τρέμουν από δω και μπρος ότι η κάθε πολιτική εξουσία θα μπορεί όποτε θέλει και με όποιο πρόσχημα θέλει να καταστρέψει εντελώς τη μισοκαταστραμμένη ζωή τους. Αυτή η αυθαίρετη κυριαρχία της πολιτικής εξουσίας πάνω στις ζωές του 1/4 του πληθυσμού της χώρας είναι ένας από τους προάγγελους του μεγάλου φασισμού που έρχεται με την όψη και με το χέρι των ηλίθιων και μοιραίων φιλελεύθερων αντεργατών.

Εδώ δηλαδή έρχεται ο ωμός φαιο-«κόκκινος» φασισμός, κυρίως αυτός του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και του ψευτοΚΚΕ και της ΑΝΕΛ και των ναζί της ΧΑ να διεκδι-

κήσει τους απολυμένους σαν σωτήρας τάχα ή σαν εκδικητής κατά της υποτιθέμενης αστικής δημοκρατίας που τους σκοτώνει. Δεν νομίζουμε ότι είναι τυχαίο ότι τρεις βασικοί κλάδοι δημοσίων υπαλλήλων που έχουν επιλεγεί για απολύσεις από τη ρωσόδουλη κυβερνητική ηγεσία Σαμαρά-Βενιζέλου (ΕΡΤ, Δημοτικοί υπάλληλοι, Καθηγητές) έχουν σαν συνδικαλιστικούς εκπροσώπους τους τρεις τυπικές σοσιαλφασιστικές ομοσπονδίες: τις ΠΟΣΠΕΡΤ, ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΟΛΜΕ. Οι Σαμαράς-Βενιζέλος επιτίθενται δηλαδή μετωπικά στους υπαλλήλους και αυτοί τρέχουν αλαφιασμένοι να σωθούν και πέφτουν στα νύχια των σοσιαλφασιστών. Αυτοί θα εξασφαλίσουν ΠΡΩΤΟΝ ώστε οι άμεσα απειλούμενοι με απόλυση, οι 700.000 έμμεσα απειλούμενοι και τα 2,5 εκατομμύρια αγωνιούντες συγγενείς τους να μουν πολιτικά κάτω από την επιρροή των μεγάλων αφεντικών τους, δηλαδή των ρωσοκινέζων που ως συνήθως κρύβονται πίσω από την υποτιθέμενα φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση και κυρίως την ανίκανη να καταλάβει ΕΕ, και ΔΕΥΤΕΡΟΝ και το κυριότερο θα εξασφαλίζουν ώστε οι όποιες απολύσεις, διαθεσιμότητες, νέες προσλήψεις κλπ να συναποφασίζονται με κριτήρια και όρους που θα θέτουν οι ομοσπονδίες προστάτες του ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΜΕ κλπ. Αυτό μας το απέδειξε μεγαλόπρεπα η ΕΡΤ όπου οι ίδιοι οι απολυμένοι υπάλληλοι έχουν χαθεί από το παιχνίδι γιατί δεν υπάρχουν μαζικές συνελεύσεις σωματείων βάσης που να διαπραγματεύονται με την κυβέρνηση, και έτσι γίνονται συνομιλητές-διαπραγματευτές της κυβέρνησης οι προδότες ηγέτες της ΠΟΣΠΕΡΤ που έσυραν τους απολυμένους στο ΣτΕ, και μετά ονόμασαν την απόφαση του ΣτΕ που επιδοκίμαζε τις απολύσεις νίκη των εργαζομένων.

Εδώ δεν πρέπει να μας μπερδεύει το γεγονός ότι μπαίνουν τελευταία από την κυβέρνηση και τον εκτελεστή Μητσοτάκη μετά τα πρώτα οριζόντια πογκρόμ κάποια κριτήρια για τις απολύσεις δήθεν αντικειμενικά, με μόρια κλπ. Αυτά τα κριτήρια είναι αντικειμενικά εκ των υστέρων και γι αυτό είναι πολύ αυθαίρετα, δηλαδή πολιτικά υποκειμενικά. Όταν ένας άνθρωπος δουλεύει 30 χρόνια στο δημόσιο και έρχονται και του λένε ότι πρέπει να απολυθεί γιατί του λείπει η εξέταση του ΑΣΕΠ, και τα μάστερ και τα διδακτορικά, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να ποδοπατούν τα ουσιαστικά του προσόντα, δηλαδή τις πρακτικές επιδόσεις του στη δουλειά του, την εντιμότητα, τη συλλογικότητά του, τη γνώση του αντικειμένου, την πείρα του, το κύρος, του επικαλούμενοι το προπατορικό του αμάρτημα. Μόνο διεστραμμένοι γραφειοκράτες και σαμποταριστές της παραγωγής θα μπορούσαν να αξιολογούν εργαζόμενους για τέτοια τέως τυπικά τους προσόντα, δηλαδή αυτά που αντιστοιχούσαν στην εποχή που προσλήφθηκαν, και όχι για τα ζωντανά διαπιστωμένα προσόντα τους μετά από χρόνια δουλειάς και να τους απολύουν όταν τους λείπουν τα πρώτα. Δηλαδή αντί τα καθάρματα αυτά να προχωρήσουν επιτέλους μετά από 5 χρόνια όπου διαρκεί η κρίση σε μια όσο πιο αντικειμενική γίνεται και πιο δημοκρατική αξιολόγηση των εργαζομένων βρίσκουν εκ των υστέρων δικαιολογίες για απολύσεις. Εδικά είναι εξοργιστικοί όταν επικαλούνται για την απόλυση το ότι η πρόσληψη του υπαλλήλου έγινε χωρίς ΑΣΕΠ. Αυτή η αναδρο-

μική τιμωρία, κρύβει από κάτω της την εκκαθάριση όσων υπαλλήλων προσλήφθηκαν από κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ ακόμα και όταν αυτοί έχουν τις πιο εξαιρετικές πρακτικές επιδόσεις. Αυτή είναι στην ουσία πολιτική εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού για να ανοίξει ο δρόμος στο νέο κράτος των σοσιαλφασιστικών κομμάτων. Επίσης είναι τεράστιας πολιτικής σημασίας και εξαιρετικά επικίνδυνο το κριτήριο που βάζει η κυβέρνηση για τα αρνητικά μόρια και την απόλυση στην οποία οδηγούν πάλι αναδρομικά τα οποιαδήποτε πειθαρχικά παραπτώματα. Αφού δεν προσδιορίζεται ότι αυτά αφορούν διαφθορά και συστηματικές κοπάνες, τότε αφορούν ποινές που έχουν επιβληθεί σε ανθρώπους που ύψωσαν το ανάστημά τους σε κρατικές μαφίες ή πλήρωσαν για αμέλειες ή βρωμιές άλλων. Από δω και μπρος οι νέες κομματικές διοικητικές αρχές του νέου φασιστικού κράτους που ετοιμάζεται θα επισείουν πειθαρχικές ποινές για ψύλλου πήδημα που θα ανοίγουν το δρόμο σε απολύσεις.

Πραγματικά κινήματα κατά των φασιστικών απολύσεων που να κατακτούν τη συμπάθεια του λαού, και όχι τα προβοκατόρικά και «για τα μάτια» των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ

Αν δεν αντισταθούμε σε αυτές τις απολύσεις και σκεφτούμε όπως πολύς κόσμος, δηλαδή ότι είναι καλό η αδιάφορη απέναντι στο λαό και συχνά εκμεταλλευτική κρατική υπαλληλία να πληρώσει και αυτή με απολύσεις, θα εισπράξουμε στο μέλλον την πιο εχθρική και την πιο εκμεταλλευτική και διεφθαρμένη υπαλληλία που έχουμε ζήσει ως τώρα. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων ήταν μια δημοκρατική απάντηση του 19ου αιώνα στο νεοελληνικό κράτος των κομματικών συμμοριών που μετά από κάθε εκλογική μάχη έδιωχναν τους υπαλλήλους που είχαν διορίσει τα προηγούμενα κόμματα και έτσι η δημόσια διοίκηση γινόταν ένα λάφυρο αυτών των συμμοριών που κυνηγούσαν τους πολίτες των αντίθετων φρονημάτων. Σε αυτό το κράτος του 19ου αιώνα θέλουν να μας ξαναπάνε τα φαιο-«κόκκινα» κόμματα, αλλά στην πιο σύγχρονη, στη μετεμφυλιακή και μάλιστα στη νεοναζιστική-νεοαποικιακή μορφή του. Γι αυτό πρέπει να αντισταθούμε πραγματικά στις απολύσεις και όχι με τις ξεπουληματικές 24ωρες απεργίες και με άλλες μορφές πάλης άμαζες ή αντιπαθητικές στις μάζες (πχ μπουκές σε υπουργεία, στείρες καταλήψεις χωρίς λαϊκές πρωτοβουλίες όπως έγινε τελικά στη ΕΡΤ) που τις διαλέγουν επίτηδες οι ψευτοαριστεροί «φίλοι» των απολυμένων δημοσίων υπαλλήλων ακριβώς γιατί είναι προβοκαρισμένες από παλιά. Εννοούμε από τότε που οι ψευτοαριστερές συνδικαλιστικές ηγεσίες έσπρωχναν τη δημόσια υπαλληλία σε κινήματα «αξιοπρέπειας», δηλαδή σε οικονομικές διεκδικήσεις πάνω από εκείνες των σκληρά εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα πληθυσμού ενώ ταυτόχρονα διατηρούσαν για τη μεγάλη μάζα των δημοσίων υπαλλήλων το δικαίωμα και στη λούφα και στη διαφθορά.

Επειδή αυτοί οι αγώνες δεν εξασφάλιζαν την αυθόρμητη συμφωνία του λαού ακολουθούσαν μορφές πάλης που οδηγού-

Πρώτα η εσωτερική πάλη στην ΟΛΜΕ, για να είναι νικηφόρα η πάλη ενάντια στις απολύσεις και ενάντια στο νέο αντιπαραγωγικό και φασιστικό σχολείο που ετοιμάζει η κυβέρνηση

Η κυβέρνηση στα μέσα Ιούλη προχώρησε σε κατάργηση των μισών τομέων της τεχνικής εκπαίδευσης δίνοντάς της ένα ακόμη μεγάλο χτύπημα όχι μόνο στην εκπαίδευση αλλά και στην ίδια την παραγωγή της χώρας. Ταυτόχρονα έβαλε σε διαθεσιμότητα τους καθηγητές που υπηρετούσαν σε αυτούς τους τομείς ανοίγοντας το δρόμο για την απόλυσή τους.

Πριν από αυτήν την κατάργηση η ηγεσία της ΟΛΜΕ είχε καταρακώσει το ηθικό και κάθε κύρος του συλλογικού οργάνου των καθηγητών. Θυμόμαστε τις γενικές συνελεύσεις των καθηγητών οι οποίες έγιναν τις επόμενες μέρες από την απόφαση της κυβέρνησης για επιστράτευση και που έχοντας μετά από χρόνια υψηλά ποσοστά συμμετοχής αποφάσισαν, σύμφωνα με την πρόταση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ, απεργία την πρώτη μέρα των πανελλαδικών **εξετάσεων παρόλο που το κλίμα στην κοινωνία ήταν αρνητικό για τους καθηγητές.** Τη επόμενη των συνελεύσεων η ΟΛΜΕ πραξικοπηματικά αποφάσισε ενάντια στις αποφάσεις των γ.σ. να μην γίνει η απεργία που η ίδια είχε προτείνει (!). Έδωσε έτσι μια **νίκη στην κυβέρνηση** ενάντια στους καθηγητές καταρακώνοντας ακόμη πιο πολύ το ήδη πεσμένο ηθικό τους. Ήδη νωρίτερα η κυβέρνηση είχε ουσιαστικά απολύσει περίπου 10000 αναπληρωτές. Η σχολική χρονιά τελείωσε με ακόμη μια ήττα των καθηγητών.

Το 16ο συνέδριο της ΟΛΜΕ πραγματοποιήθηκε όταν τα σχολεία είχαν ήδη κλείσει για τις καλοκαιρινές διακοπές πέρα και μακριά από τους εργαζόμενους και φυσικά οι όποιες αποφάσεις του δεν εκφράζουν παρά μόνο τους συμμετέχοντες.

Έτσι η κυβέρνηση με τον αέρα στα πονία της που φύσηξε η ΟΛΜΕ, προχώρησε και κατάργησε τους μισούς κλάδους της τεχνικής εκπαίδευσης και έβαλε σε διαθεσιμότητα 2100 περίπου καθηγητές που δίδασκαν σε αυτούς. Έδωσε έτσι ένα στρατηγικό χτύπημα στην τεχνική εκπαίδευση και στον ίδιο τον παραγωγικό ιστό της χώρας. Βεβαίως τον δρόμο και εδώ τον άνοιξε η ΟΛΜΕ η οποία εδώ και πολλά χρόνια ζητούσε την κατάργηση της τεχνικής εκπαίδευσης που εκφράζεται με το σύνθημα «12χρονη υποχρεωτική δημόσια εκπαίδευση». Μέσα στο καλοκαίρι η ΟΛΜΕ διοργάνωσε μερικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στις διαθεσιμότητες των καθηγητών της τεχνικής εκπαίδευσης προτάσσοντας το σύνθημα «όχι στις απολύσεις» και όχι όπως θα έπρεπε το σωστό σύνθημα «όχι στην κατάργηση της τεχνικής εκπαίδευσης» που σημαίνει ακριβώς όχι στο χτύπημα της παραγωγής. Αυτό το σωστό σύνθημα θα έκανε τους καθηγητές με το λαό και τους γονείς, αφού και οι ίδιοι οι γονείς είναι επίσης σε μεγάλο βαθμό άνεργοι ακριβώς εξαιτίας του χτυπήματος της παραγωγής της χώρας. Οι συγκεντρώσεις αυτές είχαν ελάχιστη συμμετοχή καθηγητών. Έτσι οι χιλιάδες των αναπληρωτών βρίσκονται ήδη στον παγωμένο ωκεανό της ανεργίας και οι ευρισκόμενοι σε διαθεσιμότητα καθηγητές της τεχνικής εκπαίδευσης ήδη βρίσκονται στα βράχια πάνω από τον παγωμένο ωκεανό έτοιμοι να ριχτούν μέσα. Πως θα μπορούσε η ΟΛΜΕ να υπερασπιστεί πειστικά και

αποτελεσματικά την τεχνική εκπαίδευση όταν η ίδια την χτυπάει ανοιχτά εδώ και χρόνια; Αυτή είναι η εφαρμογή στην εκπαίδευση του παραγωγικού σαμποτάζ που με πρωτοστάτες τους ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ πραγματοποιείται τα τελευταία τριάντα χρόνια στη χώρα και που την έχει οδηγήσει μαζί με τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ ή ΝΔ στην αποβιομηχάνιση και τη χρεοκοπία.

Τώρα οι καθηγητές, πρώτοι αυτοί της τεχνικής εκπαίδευσης και μετά όλοι οι άλλοι, πάνε για απόλυση, για εξαθλίωση και για μεγάλη καταπίεση από το νέο φαιο-«κόκκινο» φασιστικό πολιτικό καθεστώς. Πρέπει να πουν λοιπόν «όχι στην κατάργηση της τεχνικής εκπαίδευσης και στις απολύσεις των καθηγητών της» και μετά «όχι στις απολύσεις» γενικά. Αλλά για να κάνουν αγώνα για αυτά και να νικήσουν πρέπει να τους υποστηρίξουν οι γονείς και οι μαθητές, δηλαδή να σπάσουν την πολιτική απομόνωση. Για να το πετύχουν αυτό πρέπει να κάνουν αυτοκριτική που στην ουσία σημαίνει να αλλά-

ξουν την αντίληψη που έχουν για τη σχέση με την κοινωνία και στην πράξη σημαίνει να απαλλαχτούν από την νοοτροπία της ΟΛΜΕ και την ίδια τη σημερινή ηγεσία της ΟΛΜΕ. Αλλιώς νίκη δεν υπάρχει. Πρώτα λοιπόν μιλάμε στους γονείς και τους μαθητές και τους πείθουμε γιατί ο αγώνας ενάντια στις απολύσεις είναι δικαίος και μετά πάμε σε απεργίες διαρκείας κλπ.

Αυτό σημαίνει καταρχήν σύγκρουση σε όλες τις ΕΛΜΕ και σε όλα τα σχολεία με την γραμμή και την ηγεσία της ΟΛΜΕ και η ανάδειξη νέων ανθρώπων, νέας συνδικαλιστικής ηγεσίας μέσα από αυτήν την σύγκρουση. Αυτή η μαζική κριτική στην ως τώρα ΟΛΜΕ είναι η ουσία της άμυνας στην πολιτική κατάργησης της τεχνικής εκπαίδευσης και εκφασισμού των σχολείων. Πρώτα δηλαδή χρειάζεται ένα εσωτερικό κίνημα στους καθηγητές για την αλλαγή της ΟΛΜΕ, παράλληλα με την καταγγελία της κυβερνητικής πολιτικής και μετά ένα μακρύ και μαζικό απεργιακό κίνημα ενάντια στην κυβέρνηση.

Είναι η ηγεσία της ΟΛΜΕ υπό την ιδεολογικοπολιτική ηγεμονία των ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ που άφησε με σύστημα τα σχολεία να σαπίζουν αρνούμενη οποιαδήποτε μορφής αξιολόγηση όχι μόνο από το υπουργείο παιδείας αλλά κυρίως από τους

γονείς και τους μαθητές. Έτσι οι μαθητές της γενικής παιδείας πλήρωναν στα φροντιστήρια χιλιάδες ευρώ για να συμπληρώσουν τις γνώσεις τους και να περάσουν την πόρτα της ανώτατης εκπαίδευσης και οι μαθητές της τεχνικής εκπαίδευσης (ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ) αποκτούσαν ένα χαρτί που τυπικά τους κατοχύρωνε επαγγελματικά δικαιώματα αλλά ουσιαστικά ήταν απλά ένα χαρτί που πιστοποιούσε ελάχιστες γνώσεις για μια θέση στην παραγωγή. Παραγωγή που επίσης σαμποτάραν τα κόμματα της ΟΛΜΕ. Έτσι οι γονείς σταδιακά απομακρύνθηκαν από τα σχολεία μη συμμετέχοντας στη ζωή τους όχι μόνο γιατί κανείς δεν ζήτησε τη γνώμη τους αλλά και γιατί ένοιωθαν το σχολείο και τους καθηγητές τους ξένους προς αυτούς, πληρώνοντας ταυτόχρονα και τη μάθηση των παιδιών τους στα φροντιστήρια. Η ΟΛΜΕ ποτέ δεν φρόντισε όλοι οι παράγοντες του σχολείου να ενωθούν, να συζητήσουν και να παλέψουν για ένα άλλο δημοκρατικό και παραγωγικό σχολείο. Ποτέ δεν έβαλαν για συζήτηση στο σχολείο-και φυσικά ποτέ δεν πάλεψαν-να αλλάξει το παπαγαλιστικό μη πειραματικό μη πρακτικό περιεχόμενο των σπουδών και το αντίστοιχο αναλυτικό πρόγραμμα,

συνέχεια δίπλα

Θερμή υποδοχή της γραμμής της αντίστασης στον καταστροφικό συνδικαλισμό της ΟΛΜΕ

Η τοποθέτηση του συντρόφου μας Θαν. Κοφίνας στην Γενική Συνέλευση της ΕΛΜΕ Λάρισας στις 25-7-2013

Στα πλαίσια των ψευτοκινητοποιήσεων που πραγματοποίησαν οι εγκάθετοι της ηγεσίας της ΟΛΜΕ ενάντια τάχα στις απολύσεις στον εκπαιδευτικό χώρο, αποσιωπώντας όσο μπορούσαν από το λαό ότι αυτές βασικά αφορούσαν στο χτύπημα-εξόντωση της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης (ΤΕΕ) δηλαδή των ΕΠΑΛ και ΕΠΑΛ, έγινε και μια συνελεύση την ΕΛΜΕ Λάρισας στις 25 του Ιούλη.

Στη συνέλευση ήταν πάνω από 200 καθηγητές, συνθήκη δηλαδή αρκετά μαζική σύμφωνα με τα συνηθισμένα μέτρα των τελευταίων χρόνων. Οι γενικές τοποθετήσεις των στελεχών της ΕΛΜΕ ήταν στο γνωστό κλίμα: «όλοι ενωμένοι με την ΟΛΜΕ μας στον κοινό αγώνα ενάντια στις απολύσεις που φέρνει η τρόικα και το μνημόνιο», και ταυτόχρονα λίγα λόγια με ένα όψιμο σύνθημα: «όχι στη διάλυση της τεχνικής εκπαίδευσης». Αυτό το τελευταίο σύνθημα το ρίξαν μόνο τώρα τελευταία για να ματρώσουν τους μισοαπολυμένους, δηλαδή σε διαθεσιμότητα, καθηγητές των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ και να τους σύρουν πίσω από την ΟΛΜΕ, ενώ επί δεκαετίες η ΟΛΜΕ με επικεφαλής του κνιτοσυνασπισμαίους ζφωνάζει ενάντια στην τεχνική εκπαίδευση, και γενικά κάθε ειδική εκπαίδευση γιατί θέλει ενιαίο 12χρονο σχολείο. Το λόγο πήρε και ο σύντροφός μας Θανάσης Κοφίνας, καθηγητής ΕΠΑΛ, που είπε τα εξής:

«Συνάδελφοι θα αρχίσω την ομιλία μου εντελώς διαφορετικά από τις προηγούμενες τοποθετήσεις. Οι εκπρόσωποι όλων

των προηγούμενων παρατάξεων που αντιπροσωπεύουν την ΟΛΜΕ θα έπρεπε να χειροκροτήσουν την κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου για το έγκλημα που έκανε σε βάρος της τεχνικής εκπαίδευσης καταργώντας ειδικότητες με άμεση συνέπεια την απόλυση συναδέλφων. Είναι η διακομματική ΟΛΜΕ που όλα τα προηγούμενα χρόνια πίεζε και ουσιαστικά καθοδηγούσε το Υπουργείο Παιδείας στην κατεύθυνση της πλήρους υποβάθμισης και ουσιαστικά της διάλυσης της ΤΕΕ.

Βρίσκομαι δύο χρόνια στο 1ο ΕΠΑΛ Λάρισας και αυτό που βιώνω καθημερινά είναι απερίγραπτο. Μόνο επαγγελματικό λύκειο δεν είναι. Στην πραγματικότητα πρόκειται για συνέχεια του σάπιου Γενικού Λυκείου με λίγη σάλτσα από κάποια μαθήματα ειδικότητας στην Β' και Γ' τάξη. Επειδή στην αίθουσα βρίσκονται αρκετοί συνάδελφοι της ΤΕΕ (τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση) ως μας πει κάποιος αν όλα αυτά χρόνια οι μαθητές μας έπαιρναν πραγματικά εφόδια για την επαγγελματική τους πορεία. Κανένας δεν θα βρεθεί να ισχυριστεί κάτι τέτοιο.

Συνάδελφοι η χώρα χρεοκόπησε το 2009

και αυτή η χρεοκοπία προετοιμάστηκε τα τελευταία 30 χρόνια από το διακομματικό καθεστώς σαμποτάροντας την βιομηχανική παραγωγή της χώρας με οικολογικά προσχήματα, με προβοκατόρικες και φασιστικές απεργίες, και με εργαλείο το Συμβούλιο Επικρατείας και άλλες πολιτικές αποφάσεις κατέστρεψαν ολόκληρο τον παραγωγικό ιστό της χώρας. Πως λοιπόν μέσα σ' αυτές τις συνθήκες να είναι δυνατόν να αναπτυχθεί η ΤΕΕ;

Η διακομματική ΟΛΜΕ ήταν το εργαλείο αυτής της πολιτικής επιλογής και στόχευε στην πλήρη διάλυση της ΤΕΕ. Συνάδελφοι η ΟΛΜΕ ποτέ δεν θέλησε να ανοίξει ένας διάλογος για την ποιότητα της εκπαίδευσης και να πάμε σε ένα συνέδριο όπου τελικά θα είχαμε μια τελικά απόφαση. Αντίθετα οι παρατάξεις στην ΟΛΜΕ μέσα από ανίερους συμμαχίες πρότειναν το δωδεκάχρονο σχολείο της παπαγαλίας και της κούφιας θεωρητικολογίας έχοντας πάντοτε ως σύνθημα την «μόρφωση» μέσα από αυτό το φασιστικό σχολείο.

Συνάδελφοι εμείς πρέπει να σηκώσουμε ψηλά την σημαία της ΤΕΕ, πρέπει να αναδείξουμε το έγκλημα που συντελείται χρόνια τώρα. Σας καλώ με το άνοιγμα των σχολείων να ενημερώσουμε πρώτα από όλα τους γονείς και τους μαθητές και αυτή την πρωτοβουλία να την πάρουμε μέσα από τους συλλόγους κάθε σχολείου. Εκεί είναι η πραγματική δύναμη μας, εκεί μαζί με τους γονείς και τους μαθητές θα δια-

Πρώτα η εσωτερική πάλη στην ΟΛΜΕ

και πάλεψαν με λύσσα να μην προσαρμοστεί η τεχνική εκπαίδευση στις ανάγκες της παραγωγής όπως είναι ο κοινωνικός της ρόλος και τελικά να μην υπάρξει η τεχνική εκπαίδευση. Αντίθετα με ψευδοταξικά συνθήματα όπως «όχι στο σχολείο της αγοράς» ή «όχι στους ταξικούς φραγμούς στη μόρφωση» εμπόδισαν κάθε εκσυγχρονισμό της εκπαίδευσης, κάθε παραγωγική προσαρμογή που επιχειρούσε μερικές φορές η φιλελεύθερη αστική τάξη. Ξύνοντας την γενικά μικροαστική φύση του καθηγητή μιλούν πάντα για την «αξιοπρέπειά του» την οποία δεν αποτιμούσαν ανάλογα με το κύρος του σαν διαφωτιστή αλλά με την αμοιβή του. Μάλιστα ακόμα και σήμερα προβάλλουν το εξωπραγματικό αίτημα των 1400 ευρώ κατώτατο μισθό την ίδια ώρα που η χώρα έχει χρεοκοπήσει και οι μισοί γονείς των μαθητών είναι στην ανεργία.

Είναι πια σήμερα ολοφάνερο ότι χρειάζεται μια άλλη πολιτική στους καθηγητές της μέσης εκπαίδευσης που να αντιπαρατίθεται σε όλη τη γραμμή της ΟΛΜΕ. Μια

γραμμή που θα καταρρίπτει όχι μόνο τα αντιδραστικά της αιτήματα αλλά και τις αντιδραστικές της μορφές πάλης. Αυτές που αποφασίζονται με τραγικά άμαζες γενικές συνελεύσεις και που συνήθως εκβιάζουν το λαό και τους ίδιους τους καθηγητές.

Είναι βασικό ζήτημα η ειλικρινής και βαθιά αυτοκριτική των καθηγητών, κυρίως των συνδικαλιστών, απέναντι σε γονείς και μαθητές και τελικά σε όλη την κοινωνία για την κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία και για τη δική τους στάση απέναντι σε αυτήν.

Πρώτο αίτημα πρέπει να είναι η υπεράσπιση της τεχνικής εκπαίδευσης και γενικά της εκπαίδευσης του πειραματισμού και της πράξης με την ανάπτυξη της και την προσαρμογή της στις σύγχρονες παραγωγικές ανάγκες. Επειδή όμως στη χώρα συντελείται εδώ και χρόνια ένα πελώριο παραγωγικό σαμποτάζ, οι καθηγητές μαζί με το λαό πρέπει να υπερασπίσουν τη παραγωγή με όλες τους τις δυνάμεις ενάντια στους σαμποταριστές. Αυτή είναι

η πρώτη απαραίτητη πάλη που θα μπορεί να τους ενώσει με το λαό, τους γονείς και τους μαθητές.

Δεύτερο αίτημα πρέπει να είναι η αποδοχή δημοκρατικής αξιολόγησης. Είναι ανεπίτρεπτο σε σύγχρονες κοινωνίες να μην γίνεται στοιχειώδης αξιολόγηση του διδακτικού έργου σε μια κατεύθυνση βελτίωσής του. Και ιδιαίτερα η αξιολόγηση από γονείς και κυρίως από τους μαθητές που είναι και η κύρια δύναμη μέσα στο σχολείο. Η αυταρχική πλευρά της αξιολόγησης που ενυπάρχει στο αστικό καθεστώς θα λυθεί με την ταξική πάλη ανάμεσα στους παράγοντες του σχολείου και την αστική τάξη.

Για να προωθηθούν αυτά τα δύο βασικά αιτήματα πρέπει σε κάθε σχολείο, σε κάθε ΕΛΜΕ να συγκροτηθεί αντιπολίτευση που να αντιπαλέψει την καταστροφική κυριαρχία της ΟΛΜΕ και τελικά να την ανατρέψει και στην γραμμή και οργανωτικά. Μόνο τότε οι καθηγητές και η μέση εκπαίδευση με μια άλλη δημοκρατική ΟΛΜΕ θα μπορέσουν να σταθούν δίπλα και μαζί με το λαό και τους μαθητές.

μορφώσουμε το πλαίσιο του αγώνα μας για να ανατρέψουμε αυτή την τραγική κατάσταση που διαμόρφωσε το διακομματικό καθεστώς.

Σας καλώ να ενώσουμε τις δυνάμεις μας έξω από καταγγελτικούς λόγους, δημαγωγίες και λαϊκισμούς που είναι η σημαία της ΟΛΜΕ. Δεν μπορεί αυτοί που διέλυσαν την ΤΕΕ να έρχονται σήμερα με τόση υποκρισία να μιλάνε κατά των απολύσεων και εντελώς δημαγωγικά και ψεύτικα να ισχυρίζονται ότι είναι δίπλα στους συναδέλφους που απολύθηκαν.»

Η τοποθέτηση αυτή έγινε δεκτή με τα πιο εκτεταμένα και έντονα χειροκροτήματα, τα πιο θερμά από κάθε άλλη, όπως έχει γίνει και σε κάποιες άλλες συνελεύσεις ΕΛΜΕ όπου τοποθετούνται σύντροφοί μας. Είναι και αυτό ένα ακόμα δείγμα από το τι συμβαίνει στα μυαλά των καθηγητών και στο πόσο είναι χρεωκοπημένη η ηγεσία της ΟΛΜΕ στα μάτια τους. Αυτή η αντίθεση με τον παλιό συνδυασμό υπάρχει και σε άλλους χώρους. Αυτό είναι ένα από τα καλά, και νομίζουμε το πιο καλό μέσα από την καταστροφή που ζει η χώρα μας.

σημαίνει το σύνθημα της ΟΛΜΕ** για 12χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση και ενιαίο λύκειο. Στο 8ο εκπαιδευτικό συνέδριο της ΟΛΜΕ αναφέρεται: «Προτείνουμε την ανάπτυξη πραγματικού ενιαίου λυκείου και όχι την απλή μετονομασία των διαφόρων τύπων λυκείου (ΤΕΛ, ΕΠΛ, ΓΕΛ) σε Ενιαίο Λύκειο...γ) η παροχή γενικής μόρφωσης και επαγγελματικών δεξιοτήτων». Επίσης στο 16ο συνέδριο της ΟΛΜΕ τον περασμένο Ιούλη η τοποθέτηση των ΣΥΝΕΚ ήταν: «διεκδικούμε επίσης την άμεση ίδρυση ενός λυκείου της ΤΕΕ, που θα ενσωματώνει όλες τις δομές εντός και εκτός υπ. Παιδείας, με μεταλυκειακό έτος ειδίκευσης για όλες τις ειδικότητες, με ισότιμη πρόσβαση των μαθητών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων». Αυτό σημαίνει τρία χρόνια γενικό λύκειο και ένα χρόνο τεχνική εκπαίδευση. Ο αντιδραστικός Αρβανιτόπουλος δεν έκανε τίποτα περισσότερο από το να εφαρμόσει την γραμμή της ΟΛΜΕ. Η ΟΛΜΕ άνοιξε το δρόμο στην κατάργηση της τεχνικής εκπαίδευσης και αφού το υπουργείο τη σκότωσε τώρα χύνουν κροκοδείλια δάκρυα και την κλαίει σαν τεθλιμμένοι συγγενείς».

* Με αυτό εννοούμε ότι μετά την ανακοίνωση από το υπουργείο ότι όσοι καθηγητές κριθούν υπεράριθμοι θα μπουν σε καθεστώς διαθεσιμότητας, οι καθηγητές που διορίστηκαν μέσα από διαγωνισμούς ΑΣΕΠ έκαναν σύλλογο και ζητούσαν να εξαιρεθούν από μια πιθανή ένταξή τους σε διαθεσιμότητα. Μετά δηλαδή την ήττα του Μάη επικρατεί ένα πνεύμα στους συλλόγους ο καθένας να σώσει τον εαυτό του και όχι να προχωρήσει το κίνημα μέσα από συλλογικές διαδικασίες

** Η θέση της ΟΛΜΕ όπως έχει διατυπωθεί στα διάφορα συνέδριά της είναι η κατάργηση της τεχνικής εκπαίδευσης όπου μετά το γυμνάσιο έχουμε τρία χρόνια επαγγελματικές ειδικότητες και η αντικατάσταση των σημερινών ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ με το γενικό λύκειο και μετά από αυτό να υπάρχει ένα ή δύο χρόνια ειδίκευση για την απόκτηση επαγγελματικής εκπαίδευσης.

Πραγματική αντίσταση στις φασιστικές απολύσεις στο δημόσιο

συνέχεια πό τη σελ. 5

σαν σε πολύμημη ακόμα και πολύμηνη ομηρία του λαού, ιδίως στις ΔΕΚΟ και στην εκπαίδευση. Τώρα, που είναι η πρώτη φορά που τα συνδικάτα του δημοσίου πρέπει να υπερασπίσουν τους άδικα, μαζικά και φασιστικά διωγμένους δημοσίου υπαλλήλους, και που πρέπει να πάνε σε μακρόχρονους αποφασιστικούς αγώνες που να πείθουν το λαό δεν το κάνουν: Μόνο λένε «βοηθήστε το ΣΥΡΙΖΑ να έρθει στην εξουσία», αλλά χωρίς καν να δεσμεύονται για την επαναπρόσληψη των απολυμένων. Στην ουσία δεσμεύονται για το αντίθετο αφού ο Τσίπρας έφτασε στο σημείο να πει ότι όταν ένα δάσος καίγεται δεν μπορεί τα δέντρα να ξαναφυτευτούν μονομιάς. Βεβαίως εδώ δεν πρόκειται για κάψιμο αλλά για ξεριζώμα και τα ξεριζωμένα δέντρα ξαναφυτεύονται αν δεν πεθάνουν στο μεταξύ. **Αλλά και πως θα μπορούσαν αυτοί να πείσουν το λαό να υποστηρίξει σήμερα οποιαδήποτε διατήρηση δημόσιου υπαλλήλου στη θέση του ή ακόμα περισσότερο επαναπρόσληψη του όταν εκείνο που θέλει να ακούσει είναι τουλάχιστον ένα πράγμα: αυτοκριτική τη δημοσιο-υπαλληλίας για τη λαθεμένη στάση της απέναντι στο λαό όλες αυτές τις δεκαετίες και απαίτηση της για δημοκρατική αξιολόγηση της και για διαφάνεια και για λαϊκό έλεγχο σε όλες τις λειτουργίες της.** Αυτό σημαίνει πάνω απ όλα αξιολόγηση και έλεγχος από τα κάτω, από το κοινό, από τους πολίτες, σε όλα τα επίπεδα. Σε ότι αφορά πχ τους εκπαιδευτικούς, αξιολόγηση και έλεγχος από τους γονείς και τους μαθητές, σε ότι αφορά το νοσηλευτικό προσωπικό από τους ασθενείς και τους συγγενείς τους, σε ότι αφορά τις επιθεωρήσεις εργασίας, τις εφορίες, τις πολεοδομίες, τα δασαρχεία κλπ έλεγχος από τα εργατικά και τα επαγγελματικά συνδικάτα, από δημοκρατικές πρωτοβουλίες πολιτών. Αυτά όλα βέβαια σημαίνουν μια επανάσταση στις συνειδήσεις αλλά χωρίς αυτήν δεν υπάρχει άμυνα ούτε για τους υπό εκτέλεση δημόσιους υπάλληλους ούτε για το λαό.

Αλλά οι συνειδήσεις αλλάζουν επαναστατικά όταν ο εχθρός αρχίζει ξαφνικά να ξεπερνάει τα παλιά του όρια, και δεν επιτρέπει στο λαό να ζει όπως πριν. Αυτή η διαδικασία έχει ξεκινήσει μέσα στα κοσμοϊστορικά αν και αρνητικά γεγονότα που ζούμε. Ο λαός τώρα έχει δύο δρόμους ή να ακολουθήσει τους φαιο-«κόκκινους» φασίστες νομίζοντας ότι αντιστέκεται στο παλιό ή να καταλάβει ότι αυτοί είναι το παλιό και να περάσει στην πραγματική, στη δημοκρατική αντίσταση σε αυτούς. Σε κάθε περίπτωση ο τελικός δρόμος που θα ακολουθήσει μετά από τους οποιουδήποτε αρχικούς πειραματισμούς και ταλαντεύσεις του θα είναι ο δεύτερος.

Η τοποθέτηση του συντρόφου μας Γ. Μπουρίτη στη Γενική Συνέλευση της Β' ΕΛΜΕ Δυτ.Αττικής στις 5-9-2013

Η παρακάτω τοποθέτηση έγινε δεκτή με έντονο προβληματισμό από τη γενική συνέλευση. Είχε προηγηθεί το Μάη μια άλλη τοποθέτηση που έβαζε το ζήτημα της καλά οργανωμένης απεργίας το Σεπτέμβρη από τη μεριά της ΟΛΜΕ, αλλιώς θα οδηγούμαστε σε ήττα. Η τοποθέτηση αυτή του Μάη επαληθεύτηκε από τα γεγονότα που ακολούθησαν μέχρι σήμερα.

«Αγαπητοί συνάδελφοι μετά το στραπάτσο μας από την απεργία του Μάη όπου η ΟΛΜΕ με την απαράδεκτη στάση της χάρισε μια νίκη στην κυβέρνηση, το υπουργείο προχωρά μέσα στο καλοκαίρι στο χτύπημα της τεχνικής εκπαίδευσης καταργώντας τους μισούς τομείς της και ρίχνοντας στη διαθεσιμότητα τους συναδέλφους που δούλευαν σε αυτούς. Το χτύπημα αυτό είναι ένα χτύπημα ενάντια στην παραγωγή της χώρας και είναι ενταγμένο στο πολύχρονο παραγωγικό σαμποτάζ που πραγματοποιείται τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας ρίχνοντας στην ανεργία εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Άρα το πρώτο αίτημα που πρέπει να έχουμε είναι η υπεράσπιση της τεχνικής εκπαίδευσης, που θα πει την επαναφορά των τομέων και κατά συνέπεια την επιστροφή των συναδέλφων που είναι σε διαθεσιμότητα στις θέσεις τους.

Είναι αυτονόητο ότι για να κερδηθεί ένας αγώνας πρέπει να έχει τη μεγαλύτερη δυ-

νατή συσπείρωση. Αλλά η πλειοψηφία των συναδέλφων σήμερα δεν είναι εδώ. Και είναι επίσης γνωστό ότι η κατάσταση στο εσωτερικό μας δεν είναι καλή. Ξέρουμε για άλλους συλλόγους που έκαναν οι συνάδελφοι από το ΑΣΕΠ και για μια ανθρωποφαγία που έχει ξεκινήσει μέσα στους συλλόγους*. Από την άλλη δεν έχουμε την υποστήριξη της κοινωνίας και κύρια των γονέων και των μαθητών του σχολείου. Για να ξεκινήσει ένας τόσο μεγάλος αγώνας όπως λέει η ΕΛΜΕ εδώ πρέπει στην αίθουσα να ήταν καμιά 800αριά καθηγητές και επίσης εδώ καμιά 300αριά γονείς και άλλοι τόσοι μαθητές. Ένα πελώριο μέτωπο δηλαδή. Αλλά για να έρθουν αυτοί εδώ και να έχουμε πιθανότητες επιτυχίας πρέπει να πάμε στα σχολεία να μαζέψουμε γονείς και μαθητές και να κάνουμε την αυτοκριτική μας για τους εκβιασμούς που κάναμε τόσα χρόνια πιάνοντάς τους από το λαιμό πάνω στις εξετάσεις, για τις παθολογίες του σχολείου που είναι γνωστές τόσο στην τεχνική εκπαίδευση όσο και στα γενικά λύκεια, αν γίνεται μάθημα ή όχι, και κυρίως να τους φέρουμε πίσω από τα φροντιστήρια ελαφρύνοντας τους γονείς. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να νικήσουμε και μόνο τότε μπορούμε να απεργήσουμε.

Και κάτι τελευταίο επειδή πρέπει να ξέρουμε τι σημαίνουν κάποια πράγματα που μπαίνουν σαν αιτήματα πάλης, δηλαδή τι

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΩΤΟΒΟΛΤΑΪΚΩΝ

Πριν δύο χρόνια τέτοια εποχή ο Παπανδρέου ο Γ' εξάγγειλε στην Κοζάνη (!) το τέλος του φτηνού ελληνικού λιγνίτη σαν εθνικού καύσιμου και ανάγγειλε τη μετάβαση στην νέα υποτιθέται εποχή των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΑΠΕ). Στην ίδια εκδήλωση ο πρόεδρος της ΔΕΗ διατυμπάνιζε ότι η κυβέρνηση αναζητά στρατηγικό εταίρο για μακροπρόθεσμη συνεργασία στις ΑΠΕ (Νέα Ανατολή αφ.464).

Λίγο νωρίτερα είχε ήδη ακυρωθεί η σύμβαση με την δυτική SunEdison για την κατασκευή φωτοβολταϊκού (Φ/Β) πάρκου στην Κοζάνη ύψους 600 εκ. ευρώ. Λίγο μετά η τότε υπουργός ΠΕΚΑ αρχισαμποταρίστρια Μπιρμπίλη επέβαλλε με νόμο για τις κατασκευές ύψος Φ/Β κάτω από τα 2,5 μέτρα που μπορούν να παράγουν οι κινέζικες βιομηχανίες Φ/Β σαμποτάροντας τις ελληνικές βιομηχανίες που παρήγαγαν συστήματα πάνω από 2,5 μέτρα. Το Φλεβάρη του 2012 η ΔΕΗ προσπάθησε να υπογράψει μνημόνιο συνεργασίας με τον Κοπελούζο, συνεταιρο μαζί με τη ρώσικη Gazprom που έχουν εξαρτήσει τη χώρα από το ρώσικο φυσικό αέριο, για την παραχώρηση από τη ΔΕΗ της μονοπωλιακής της θέσης για την κατασκευή οικιακών φωτοβολταϊκών συστημάτων. Τελικά στις 8-9 εγκρίθηκε αυτή η συμφωνία από το δ.σ της ΔΕΗ. Στο σχήμα αυτό που ονομάστηκε «ΔΕΗ Solar Solutions» θα συμμετέχει η ΔΕΗ με 49% και η Damco Energy. Η Damco Energy είναι εταιρεία του ομίλου Κοπελούζου στην οποία συμμετέχει και η Gazprom8.

Η προώθηση των Φ/Β στη χώρα προετοιμάστηκε και υποστηρίζεται με την καταστροφή των λιγνιτικών εργοστασίων και με τον αποκλεισμό κάθε μεγάλης ντόπιας και δυτικής επένδυσης στις ΑΠΕ. Στόχος τους να γίνουν επενδύσεις μόνο σε κινέζικες ανεμογεννήτριες και φωτοβολταϊκά όταν ο πολιτικός συσχετισμός δυνάμεων τους το επιτρέπει (Νέα Ανατολή αφ.475). Η ακύρωση των έτοιμων τότε αιολικών θαλάσσιων πάρκων από την Μπιρμπίλη ήταν μέρος του ίδιου σχεδίου. Ένα χρόνο αργότερα το project Helios, που ήταν μια συνολική επένδυση ευρωπαϊκών κεφαλαίων 20 δις ευρώ για την παραγωγή 10 γιγαβάτ ενέργειας μέχρι το 2020 και θα απόφερε κρατικά και δημοτικά έσοδα 80-100 δις τα επόμενα 25 χρόνια και από τα οποία το δημόσιο μπορούσε να προεπισπράξει τα μελλοντικά του έσοδα και να μειώσει το χρέος του κατά 20-30 δις και με 210.000 θέσεις εργασίας, ουσιαστικά παραπέμπεται στις ελληνικές καλένδες. «Πρόσφατο δημοσίευμα της εφημερίδας "Πρώτο Θέμα" επιβεβαιώνει την υποψία όλων: ότι ο νέος υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, κ. Ευάγγελος Λιβιεράτος, δεν έχει υψηλά στην ατζέντα του το Project Helios. ... Παράλληλα ο νέος υπουργός δεν επιθυμεί τη σύνδεση του ονόματός του με τις συγκεκριμένες εταιρείες. Όπως και να έχει το Πρόγραμμα Ήλιος φαίνεται ότι δεν βρίσκεται ψηλά -αν όχι καθόλου- στην ατζέντα του υπουργείου. Δεν είναι τυχαίο ότι στην προ ημερών ομιλία του σε εκδήλωση του Ελληνοαμερικανικού Επιμελητηρίου στη Θεσσαλονίκη, ο υφυπουργός Σταύρος Καλαφάτης έθεσε τις ενεργειακές προτεραιότητες της ηγεσίας του ΥΠΕΚΑ δίχως να κάνει αναφορά στο Project Helios»6 .

Έτσι λοιπόν η «πράσινη ανάπτυξη» του Παπανδρέου και της Μπιρμπίλη δεν ήταν παρά ένα πρόσχημα για να μειωθεί η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από τον φτηνό λιγνίτη και να αυξηθεί η τιμή του ρεύματος της ΔΕΗ επειδή τα φωτοβολταϊκά επιδοτούντο αρχικά με

πολύ ψηλά ποσά από τη ΔΕΗ, αλλά και γιατί το ρώσικο φυσικό αέριο ήταν πανάκριβο. Αυτή η διπλή υποκατάσταση του λιγνίτη από φυσικό αέριο και φωτοβολταϊκά αποδείχτηκε μια πρώτης γραμμής μέθοδος για να αυξηθεί τόσο πολύ το κόστος του βιομηχανικού ρεύματος ώστε μια σειρά από ενεργοβόρες βιομηχανίες, σε συνδυασμό με την μείωση της εσωτερικής ζήτησης και την έλλειψη χρηματοδότησης λόγω κρίσης, να βρεθούν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας ή και να χρεωκοπήσουν.

Τα αναλυτικά στοιχεία που έδωσε ο ΑΔΜΗΕ με το μηνιαίο δελτίο του Ιουλίου, δείχνουν ότι το 7ηνο του 2013: Η συμμετοχή των λιγνιτικών μονάδων στην εγχώρια παραγωγή ήταν σταθερά κάτω από το 50%, ενώ τον Μάρτιο και τον Απρίλιο βρισκόταν στο 39%. Οι ΑΠΕ συμμετείχαν με ποσοστά 13-19% και τον Ιούλιο με 16%. Οι μονάδες φυσικού αερίου με ποσοστά 19-28% και τον Ιούλιο με 28%. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ο συντελεστής χρησιμοποίησης των συμβατικών μονάδων, που ανήκουν όλες στη ΔΕΗ, και κυρίως αυτών που καλύπτουν φορτία βάσης (λιγνιτικές μονάδες) έχει μειωθεί δραστικά. Ο μέσος όρος για όλες τις λιγνιτικές μονάδες τον Ιούλιο ήταν 60%. Ωστόσο πολλές μονάδες λειτουργούν και κάτω από το ποσοστό αυτό, με αποκορύφωμα τη Μελίτη 1 που λειτουργεί με 47%. Η εικόνα είναι χειρότερη στις μονάδες συνδυασμένου κύκλου της ΔΕΗ, οι οποίες λόγω της αδυναμίας τους να ανταποκριθούν στα σημερινά δεδομένα λειτουργίας του συστήματος (μεγάλη διείσδυση ΑΠΕ), λειτουργούν με συντελεστές χρησιμοποίησης μεταξύ 25 και 37%. (<http://www.energyonline.gr/?p=22600#>).

Όμως οι σαμποταρίστες δεν σταματάνε στην καταστροφή του φτηνού λιγνίτη σαν κύριο καύσιμου για τη ΔΕΗ πάνω στη κρίση. Καταστρέφουν στη συνέχεια και όσες ελληνικές επενδύσεις έγιναν σε Φ/Βολταϊκά. Και τούτο γιατί αυτών το κόστος παραγωγής αμέσως μετά την εγκατάσταση είναι ψηλό ώστε να αποσβεστούν τα ακριβά τους πάγια αλλά μετά αρχίζει να πέφτει επειδή άπαξ και εγκαταθούν γενικά οι ΑΠΕ δεν θέλουν πολλά λεφτά για να συντηρηθούν.

Στην αρχή για να βάλει τις ΑΠΕ στο παιχνίδι, ώστε να διώξει το λιγνίτη και να ακριβύνει το ρεύμα, η κυβέρνηση προέβει σε μια αχαλίνωτη πλειοδοσία αδειών φωτοβολταϊκών με ισχυρή επιδότηση της τιμής του ρεύματος που θα πουλούσαν οι κάτοχοι φωτοβολταϊκών στη ΔΕΗ. Καλλιεργώντας προσδοκίες μεγάλου κέρδους έστρεψε μαζικά τις επενδύσεις στα Φ/Β, υπογράφοντας συμβόλαια με εγγυημένες τιμές ανά ΚWh (κιλοβατώρα) αρκετά πάνω από αυτές που επικρατούν στην αγορά και υπερβάλλοντας τους στόχους για εγκατεστημένη ισχύ που η ίδια έθεσε. Έτσι σήμερα για εθνικό στόχο 2,200 MW το 2020, το κράτος έχει χορηγήσει σε άδειες, όρους σύνδεσης και συμβάσεις ΛΑΓΗΕ (Λογαριασμός Αγοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας) περί τα 7,500 MW (τα περισσότερα μέχρι σήμερα ανέκκλητα) επιπλέον των 1,125 MW που λειτουργούν ήδη. Η πληρωμή των παραγωγών της ηλε-

κτρικής ενέργειας από τις ΑΠΕ (Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας) γίνεται μέσα από ένα τραπεζικό λογαριασμό του ΛΑΓΗΕ στην προσυμφωνημένη στα συμβόλαια τιμή. Δηλαδή ο ΛΑΓΗΕ πουλά στη ΔΕΗ την ηλεκτρική ενέργεια (ΗΕ) από τις ΑΠΕ και εισπράττει από αυτήν το αντίστοιχο τίμημα και στη συνέχεια πληρώνει τους παραγωγούς ΑΠΕ. Όμως η ΔΕΗ πληρώνει στο ΛΑΓΗΕ την ΚWh στην λεγόμενη οριακή τιμή του συστήματος (ΟΤΣ)1 η οποία είναι αρκετά χαμηλότερη από την συμφωνηθείσα τιμή με την οποία πρέπει να πληρώνονται οι ΑΠΕ. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένα έλλειμμα στο λογαριασμό του ΛΑΓΗΕ το οποίο φυσικά συνέχεια μεγαλώνει, αφού πάντα η ΟΤΣ είναι μικρότερη από την τιμή των συμβολαίων. Μάλιστα το περασμένο καλοκαίρι ο ΛΑΓΗΕ σταμάτησε να πληρώνει για έξι περίπου μήνες τους παραγωγούς ΑΠΕ λόγω του μεγάλου αυτού συσσωρευμένου ελλείμματος. Για τη χρηματοδότηση και τη μείωση του αυτού του ελλείμματος προστέθηκε στους λογαριασμούς καταναλωτών της ΔΕΗ το τέλος υπέρ ΑΠΕ γνωστό σαν ΕΤΜΕΑΡ, δηλαδή να πληρώνουν αυτό το έλλειμμα οι καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας. Το πρόβλημα μεγάλωσε ακόμη περισσότερο όταν εισήλθαν μαζί οι ΑΠΕ στο σύστημα της ΗΕ γιατί έτσι έπεσε δραματικά η ΟΤΣ μεγαλώνοντας ακόμη περισσότερο το έλλειμμα του ΛΑΓΗΕ. Από 62,3 ευρώ/MWh μέση τιμή το 2012, έπεσε τον περασμένο Μάρτη στα 10 ευρώ/MWh, μεγαλώνοντας σε δυσθεώρητα ύψη το έλλειμμα του ΛΑΓΗΕ. Όμως και το ΕΤΜΕΑΡ δεν αποδίδεται εξ ολοκλήρου στους παραγωγούς ΑΠΕ όπως νομίζουν οι καταναλωτές και βλέπουν στους λογαριασμούς τους. Όπως καταγγέλλει ο πρόεδρος της Κεντρικής Ένωσης Επιμελητηρίων Ελλάδος (ΚΕΕΕ) και του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών (ΕΒΕΑ) Μίχαλος σε επιστολή του στις 28-8 προς τον πρωθυπουργό Σαμαρά «3. Το ΥΠΕΚΑ σιωπά - ακόμη και σήμερα - για την παράνομη και καταχρηστική επιδότηση των ορυκτών καυσίμων μέσω του ΕΤΜΕΑΡ. Σύμφωνα με την μελέτη του ΙΟΒΕ, αλλά και πρόσφατα δημοσιεύματα, αποδεικνύεται ότι από το λεγόμενο ΕΤΜΕΑΡ μόλις το 40% πηγαίνει στις πληρωμές παραγωγών ΑΠΕ, ενώ το υπόλοιπο 60% καταλήγει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να επιδοτεί τα ορυκτά καύσιμα και κυρίως το ακριβό φυσικό αέριο»2. Όπως καταγγέλλει και ο Σύλλογος Παραγωγών Ηλεκτρικής Ενέργειας από Φ/Β: «Συγκεκριμένα, κατά την περίοδο Ιανουάριος 2009 – Απρίλιος 2013, ο Έλληνας καταναλωτής πλήρωσε συνολικά 705 εκατ. ευρώ υπό τον ψευδοτίτλο «Τέλος Α.Π.Ε.» ή «Τέλος Μείωσης Εκπομπών». Από το ποσό αυτό, μόνο το 40% ή 282 εκατ. ευρώ αξιοποιήθηκε πράγματι υπέρ των Α.Π.Ε. ενώ τα υπόλοιπα 423 εκατ. ευρώ επιδόθηκαν την προμήθεια του ρεύματος»3. Η κυβέρνηση για να επιδοτήσει την παραγωγή Ηλ. Ενέργειας από φυσικό αέριο και έτσι να αυξήσει από τη μία την κατανάλωσή του και τα κέρδη των ρώσων παρόχων φυσικού αερίου, και από την άλλη τα κέρδη των κατόχων ηλεκτροπαραγωγικών μονάδων από φυσικό αέριο που είναι στην πλειοψηφία τους κομπραδόροι-κρατικοκρατιλιστές υπέρ της Ρωσίας (Κοπελούζους, Μυτιληναίους κλο), θέσπισε τον λεγόμενο Μηχανισμό Ανάκτησης Μεταβλητού Κόστους με την αιτιολογία ότι έτσι

θα θεράπευε στρεβλώσεις στις αποζημιώσεις των παραγωγών ΗΕ. Αλλά όπως παραδέχεται και η ίδια η ΔΕΗ «Η αλήθεια είναι ότι ο «Μηχανισμός Ανάκτησης Μεταβλητού Κόστους» που αρχικά καθιερώθηκε ως ρύθμιση προσωρινού χαρακτήρα, διασφαλίζει ένα προστατευμένο οικονομικά περιβάλλον στους τρίτους ηλεκτροπαραγωγούς καθώς επιτρέπει την αποζημίωση τους σε τιμές υψηλότερες από αυτές που διαμορφώνονται στην ημερήσια αγορά ηλεκτρικής ενέργειας (Οριακή Τιμή Συστήματος). Διασφαλίζει ότι οι μονάδες τους μπορούν να λειτουργούν ανεξαρτήτως της ζήτησης απολαμβάνοντας εγγυημένη αμοιβή ανεξαρτήτως της πορείας της αγοράς και του κόστους καυσίμου καθώς ο μηχανισμός καλύπτει τα έξοδα τους +10%»5.

Δε φτάνει δηλαδή που αγοράζουμε το ρώσικο φυσικό αέριο 35% ακριβότερα από ότι η υπόλοιπη Ευρώπη, επιδοτούμε και από πάνω την κατανάλωσή του για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από τους ανθρώπους της Ρωσίας. Έτσι πέρα από το σαμποτάζ στη βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας, με τη μείωση της χρησιμοποίησης του λιγνίτη αυξάνεται παραπέρα η ενεργειακή εξάρτηση της χώρας μας, ενώ η εισαγωγή του φυσικού αερίου αυξάνει ακόμη παραπέρα το έλλειμμα στο Ισοζύγιο Τρεχουσών Συναλλαγών, έλλειμμα το οποίο είναι το βασικό αίτιο της χρεωκοπίας της χώρας μας.

Για να αντιμετωπιστεί **δήθεν** η στρεβλή αυτή κατάσταση το ΥΠΕΚΑ (Υπουργείο Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής) προχωρά στο τέλος του περασμένου έτους στη θέσπιση μιας καταστροφικής οριζόντιας φορολογικής συνεισφοράς εκ μέρους των παραγωγών ΑΠΕ επί του τζίρου τους με το νόμο 4093/2012. Δηλαδή ενώ αρχικά οι σαμποταρίστες χρησιμοποίησαν τα φωτοβολταϊκά για να αυξήσουν την τιμή του ρεύματος και να σαμποτάρουν την βιομηχανία, και την ίδια τη ΔΕΗ, μετά χτύπησαν και τα φωτοβολταϊκά και μάλιστα τα τσάκισαν. Όπως καταγγέλλει ο πρόεδρος του Συνδέσμου Παραγωγών Ενέργειας από Φ/Β: «Η εισφορά όπως οριζόντια και εξοικονομικά ετέθη στα επαγγελματικά Φωτο/Β και μάλιστα επί του τζίρου (25 – 30%)!!!! χωρίς στοιχειώδη παραμετροποίηση, δημιουργεί παγκόσμια **πρώτη για τελικούς φορολογικούς συντελεστές πλησίον ή και υπεράνω του 100% επί των προ φόρων καθαρών αποτελεσμάτων των επιχειρήσεων.** Συγκεκριμένα πολλά από τα μικρομεσαία Φ/Β πάρκα πλέον επωμίζονται συνολικό συντελεστή φορολόγησης **168% επί των προ φόρων καθαρών αποτελεσμάτων τους δηλαδή «δήμευση» τους με καθαρές ζημιές, ενώ ακόμη και τα μεγαλύτερα κινούνται ... με τελικό φορολογικό συντελεστή 85%»4.**

Όμως οι σαμποταρίστες είναι αποφασισμένοι να μην αφήσουν τίποτα όρθιο. Έτσι προχώρησαν ακόμη παραπέρα στην κατεύθυνση της οικονομικής καταστροφής των παραγωγών ΑΠΕ. Σύμφωνα με διαρροές στον τύπο που αναφέρονται και στην παραπάνω επιστολή του προέδρου του ΚΕΕΕ και ΕΒΕΑ «με τις μέχρι τώρα πληροφορίες, η μείωση στις συμβατιστοποιημένες τιμές πώλησης ηλεκτρικής ενέργειας θα ξεκινάει από 10% στις τεχνολογίες πλην των φωτοβολταϊκών και 15% στα φωτοβολταϊκά, αλλά θα φτάνει και το 60% σε κάποιες κατηγορίες. Μεσοσταθμικά υπολογίζεται περι-

συνέχεια δίπλα

